

Cum un băiat chinez a ars un idol

Într-o zi, așa povestește un misionar din China, propovăduiam Evanghelia în fața unui templu de idoli. Încercam să-i lămuresc pe ascultătorii mei că un idol nu este nimic altceva, decât o lucrare a mâinilor omenești, făcut din același lemn din care ei își confecționează băncile și mesele și cu ale cărui așchii își fierb orezul. Ei sunt dependenți chiar și de ajutorul adoratorului lor, fără de care nu pot să se miște din locul lor, atunci cu atât mai puțin să se salveze dintr-o primejdie care se apropie, de exemplu, un incendiu sau o inundație. „Puneți-mi odată cuvintele la încercare”, le spuneam eu. „Cine dintre voi are acasă un idol de lemn, să se ducă să-l pună pe foc și să privească dacă el se poate salva din foc. Dacă nu poate, atunci nici nu este vrednic să vă rugați lui. Lăsați-l să ardă liniștit!” Printre ascultătorii mei se afla și un băiat mic, care ascultase atent cuvintele mele. Ele au făcut o impresie profundă asupra lui. Destul de des îi văzuse acasă pe tata și pe mama arzând tămâie și lumânări în fața idolului de lemn, iar acum, idolul să nu fie nimic? Aceasta nu putea s-o creadă. În orice caz, voia să facă încercarea propusă.

El s-a strecurat prin mulțime și s-a grăbit acasă. Tocmai atunci nu era nimeni în marea sală pentru musafiri în care se afla idolul. Așa că a putut imediat să treacă la treabă. Întâi trebuia să-l ia pe „zeu” jos de pe locul său înalt. Aceasta n-a fost așa de simplu, pentru că scândura pe care stătea era înaltă și tânărul nostru prieten era mic. Dar a știut să se descurce. A mutat masa lângă perete și s-a cățarat pe ea. Dar, vai! încă nu putea să ajungă la idol, chiar dacă stătea în vârful picioarelor. Părea că cel care era sus rânjea în jos batjocoritor la tânărul criminal. Dar băiatul nu s-a dat bătut așa de repede. El a luat un scaun, l-a așezat pe masă și iată! acum se poate. Poate pentru prima dată în viața sa vedea un idol de foarte aproape; dar el nu mai fusese luat jos de când îl făcuse cioplitorul și fusese pus la locul său. O, cât de prăfuit și de murdar arăta! Tânărul nostru prieten l-a dat jos cu un anumit sentiment de teamă. Era totuși oarecum posibil, ca zeul să se apere. Dar nu s-a întâmplat nimic de felul acesta. El a rămas la fel de țepăn și de imobil cum fusese întotdeauna.

Micuțul a dus idolul în bucătărie, unde, de asemenea, nu era nimeni și în curând ardea un foc vesel în soba de gătit. Un evantai a slujit la ațâțarea flăcărilor. De îndată ce focul a fost suficient de mare, a pus idolul deasupra. El s-a dat puțin într-o parte, cu evantaiul în mână, plin de nerăbdare pentru ceea ce va urma acum. Dar „zeu” n-a făcut nicio încercare spre salvarea sa. El a rămas culcat liniștit pe foc. Flăcările ardeau tot mai sus, cu vâlvătaie. Așa, acum începea să ardă! Și încă nu dădea niciun semn de viață, mereu nicio mișcare! Oare învățătorul străin să aibă într-adevăr dreptate, idolii să nu fie nimic, să nu poată nimic?

Cu totul adâncit în gânduri, băiatul n-a observat cum ușa s-a deschis dintr-odată și a intrat mama băiatului. Ea voia să vadă cu ce își face fiul ei de lucru la foc. Foarte curând și-a dat seama ce se petrecea. Idolul, sfântul casei, zăcea pe foc și ardea și tânărul urzitor de nenorocire stătea acolo și avea grijă ca focul să fie tot mai mare.

Mama a strigat tare de spaimă și mânie. O astfel de faptă nemaiauzită nu se mai întâmplase niciodată înainte de aceasta în casă. În cea mai mare agitație, ea căuta un obiect ca să-l pedepsească aspru pe băiat. Ea n-avea urechi pentru explicațiile sale. Nenorocitul! El a stârnit mânia idolilor. În acest caz, nici măcar o pedeapsă dureroasă nu era o ispășire suficientă. Cu siguranță că tânărului nostru prieten i-ar fi mers rău, dacă în acest moment critic n-ar fi apărut bunica bătrână în bucătărie. Glasul mânios al fiicei ei și cuvintele rugătoare ale nepotului o aduseseră aici. Nici spaima ei n-a fost mică atunci când a observat ce se petrecuse. Abia putea s-o creadă și întâi a trebuit să se convingă prin cercetare că idolul nu mai tronează pe locul lui

solemn din camera de oaspeți, ci zăcea în foc ca un buștean carbonizat. Dar apoi, dragostea și blândețea bunicii au biruit toate celelalte obiecții. Ea a intervenit la mama mânioasă pentru tânărul răufăcător care se văicărea și hohotea de plâns și a convins-o să lase problema să rămână așa până la întoarcerea acasă a tatălui. Micul nostru chinez începea să prindă curaj nou. Dar, în fond, ce făcuse? De ce nu fugise idolul, așa cum el însuși se gândise și dorise? Atunci, cuvintele străinului ar fi fost dovedite ca minciună și el ar fi putut să-i spună că ei aveau acasă un idol care chiar putea face ceva.

Venirea tatălui a adus cu sine o reluare a incidentelor anterioare. El a observat cele întâmplăte, pe când și-a aprins pipa la foc. Restul i-au relatat mama și bunica. Între timp, fiul și-a făcut glasul auzit, ca să se îndreptățească. Era o gălăgie, încât niciunul nu-și putea înțelege propriul cuvânt. La prima enervare, tata și-a declarat și el fiul vinovat și i-a promis o pedeapsă aspră. Dar când a aflat detaliile, s-a mai liniștit și în cele din urmă s-a decis ca înainte să pedepsească băiatul, să vorbească cu mine, să-mi povestească tot ce a făcut băiatul și să-mi ceară să înlocuiesc idolul ars. El însuși fusese deja în „hala lui Isus”, cum spun chinezii, unde eu propovăduiam regulat Cuvântul. Bătrânul nostru ușier credincios, Tschang, era chiar o rudă de-a lui.

Astfel am avut în curând ocazia să-l cunosc personal pe om și după povestirea sa să-l asigur din nou, că în realitate idolii nu sunt nimic. Bătrânul Tschang a confirmat cuvintele mele. El a povestit cum pe vremuri el însuși s-a rugat de multe ori zeului bogăției, dar fără niciun rezultat. El a devenit într-adevăr bogat și fericit abia după ce L-a cunoscut pe adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul cerului și al pământului, Creatorul tuturor lucrurilor, și a crezut în Fiul Său. Pentru că marele Dumnezeu L-a trimis pe pământ pe singurul Său Fiu pentru mântuirea oamenilor, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă.

Am discutat mai mult timp despre subiect. Omul a devenit gânditor și a promis să vină la adunările noastre din hală. El s-a ținut de cuvânt. Pe el, ca și pe micul său fiu, am putut de atunci să-i observăm frecvent printre ascultătorii noștri. Da, Duhul lui Dumnezeu câștiga tot mai mult spațiu în inima sa, așa că nu mai simțea nevoie de un idol nou. El este astăzi un creștin credincios, dar nu numai el, ci și soția sa și mama sa au găsit pace în Domnul.